

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoP/42/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1419203061
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:1419203061.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a členiek senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľky/manželky: D., proti manželovi/osobe povinnej na výživné: D., o určenie výživného na manželku, na odvolanie navrhovateľky a manžela navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 23. februára 2021, č.k. 9Pc/17/2019-1046, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zrušil uznesenie Okresného súdu Prievidza 9Pc/17/2019-55, ktorým bolo vydané neodkladné opatrenie manželovi D.. F. V., X., nar. XX.XX.XXXX - povinnosť prispievať na výživu navrhovateľky sumou 200 eur mesačne počnúc dňom vykonateľnosti uznesenia vždy do 15. dňa v mesiaci vopred. Výrokom II. návrh manželky na určenie výživného na manželku zamietol. Výrokom III. žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania nepriznal. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 18, § 19, § 75 ods. 1, 2, článkom 4, 5 Zákona o rodine, § 150 ods. 1, 2 CSP, článkom 1, článkom 6 CMP. Mal za preukázané, že navrhovateľka a manžel navrhovateľky uzatvorili manželstvo dňa XX.XX.XXXX. Z manželstva sa im narodil dňa XX.XX.XXXX syn F.. Manželstvo nie je stále rozvedené. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že manžel mal mesačný príjem v roku 2018 4.545 eur, v roku 2019 (teda počas rozhodného obdobia od podania návrhu), mal priemerný mesačný príjem 2.869,50 eur, z čoho platí výživné 150 eur mesačne, podľa neodkladného opatrenia výživné na manželku 200 eur. Tiež spláca hypotéku 800 eur, 300 eur platí mesačne na bývanie. Napriek tomu, že sa stretnutia so synom podľa vyjadrenia manžela na poslednom pojednávaní z dôvodov na strane matky posledné tri mesiace vôbec nerealizovali, musí vynakladať sumu 300 eur na cesty z B. do B. za účelom realizácie styku s maloletým. Manžel má cenné papiere v hodnote 10.000 eur a úspory v podielovom fonde. Vlastní osobné motorové vozidlo V. K. T. r.v.XXXX, na ktoré mu prispel zamestnávateľ. V Q. má sporenie 5.000 eur. Iné výdavky sú na stravu 280 eur mesačne, na hygienu 35 eur mesačne, na ošatenie a obuv 160 eur mesačne, na zdravotníctvo a rehabilitáciu 70 eur mesačne, pohonné hmoty okrem styku s maloletým, poistenie motorového vozidla 98 eur, splátka úveru 844 eur, nájom a energie 300 eur, zasielané výživné 350 eur, iné výdavky 100 eur mesačne, celkove 2.662 eur. Zároveň konštatoval, že manželka od 02/2020 poberá rodičovský príspevok 378 eur, manželka naďalej poberá aj prídavok na dieťa. Teraz býva v jednej izbe v RD so synom u rodičov. Manžel od apríla 2019 začal posilať 200 eur na stravu na syna. Od novembra 2019 od vydania NO v tejto veci posila spolu s výživným na manželku 200 eur a 150 eur. Mesačne manželka rodičom prispieva podľa tvrdení v návrhu 200 eur na domácnosť, následne manželka zmenila tvrdenia tak, že sumu 200 eur rodičom neplatí, je im za domácnosť i stravu dlžná. Ďalšie výdavky má na lieky a ošetrovania. Platí paušál 15,50 eur za telefón, poplatok za bankový účet 8 eur mesačne, 110 eur ročne za PZP auta, vlastní osobné motorové vozidlo F. z roku XXXX, hypotekárny úver splácala do 01/2019. Diaľničná známka stojí 50 eur za rok, drogériu, kozmetiku cca 50 eur mesačne. Náklady na auto a benzín sú mesačne 50 eur. Od XX.XX.XXXX poberala materskú 1.350

eur mesačne do marca 2019. Predtým do XX.XX.XXXX, mala príjem 1.900 eur, potom asi 2 mesiace 2.000 eur. Manželka tiež pred odsťahovaním zo spoločnej domácnosti darovala svojim rodičom sumu 72.000 eur. Mal za to, že dôvod darovania je z právneho hľadiska irelevantný. Teda vzdala sa sumy 72.000 eur a tak si privodila zníženie vlastnej životnej úrovne a bola uzrozumená so skutočnosťou, že koncom mesiaca marec 2019 stráca nárok na materskú dávku vo výške 1.350 eur. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že manželka nezospornila tvrdenia manžela, že jej ponúkol, že jej zabezpečí byť v B., aby sa mohla realizovať striedavá starostlivosť o maloletého, resp. aby sa mohol lepšie realizovať. Mala teda možnosť bez nákladov bývať s maloletým samostatne, čo odmietla. Tvrdenia manželky, že ju tak chcel ovládať, považoval za nepodložené a nedôvodné. Uviedol, že manželka tiež nepoprela, že manžel potraviny nakupoval, ale také, ktoré ona nemohla jesť. Z jej výpovede a z výpisu z jej účtu maz za zrejme, že začala manželovi posilať sumu 200 eur, z čoho však vyvodil, že na domácnosť predtým nijako neprispievala, materskú si ponechávala pre svoje potreby. Ďalej mal súd prvej inštancie za preukázané, že bez vzájomnej dohody s manželom, čo vyplýva z elektronickej komunikácie, sa manželka odsťahovala aj s maloletým k rodičom do B., pričom od podania návrhu na určenie výživného manželke vo svojich vyjadreniach uvádzala prostredníctvom právneho zástupcu, že má záujem udržiavať vzťah manžela s maloletým. Aj vo vyjadrení k návrhu na rozvod XX.XX.XXXX č.l. 873 uviedla, že odišla do B., aby nemusela bývať v byte manžela, ktorý by ju tak mohol manipulovať a pripomínať jej, že býva v jeho byte. Mal za je nesporné, že by tak nemusela vynakladať na bývanie sumu 200 eur. Uviedol, že pokiaľ by manželkine tvrdenia o nedostatočnom financovaní domácnosti manželom, ktoré sa malo prehliť už narodením maloletého F., boli pravdivé, manželka už v tomto čase mohla predpokladať, že bude potrebné disponovať dostatočnými prostriedkami na zabezpečenie svojho živobytia. Manželka si bola v tom čase pritom plne vedomá toho, že stratí nárok na materskú dávku vo výške 1.350 eur. Napriek týmto skutočnostiam darovala 72.000 eur z predaja bytu v prospech svojich rodičov. Ide o výdavok, ktorý nemusela vynaložiť, nakoľko tento výdavok nebol podmienený žiadnym relevantným, právne uplatniteľným záväzkom. Niekoľko mesiacov po uskutočnení týchto transakcií sa odsťahovala zo spoločnej domácnosti. Argumentácia manželky, že jej rodičia darovali na kúpu bytu, ktorý predali 14.09.2018 za 148.000 eur, zrejme nezodpovedá skutočnosti. V prvom rade prečo by jej mali rodičia darovať sumu 72.000 eur v roku 2008, ak na byte kúpou nadobudli vlastnícke právo v polovici, teda mali aj zaplatiť polovicu kúpnej ceny, 3.429.128,- Sk čo je 113.826 eur, teda 56.913 eur. Pokiaľ by manželke požičali ako tvrdí 72.000 eur, tak to zrejme nebolo celé na kúpu bytu, pretože pri jeho predaji dňa 14.09.2018 išla suma 70.687,72 eur na vyplatenie hypotekárneho úveru v K.. Pokiaľ by bol na kúpu bytu, ako to tiež tvrdí manželka a je to aj uvedené v kúpnej zmluve zo 14.09.2018, použitý hypotekárny úver, zrejme nebol nižší, ako zostatok úveru v roku 2018, teda 70.687,72 eur, čo je 2.129.538 eur, a ak bola kúpna cena 3.429.128,- Sk čo je 113.826 eur, z hypotéky bolo pokrytých minimálne 2.129.538 Sk, a zvyšok kúpnej ceny je 1.299.490 Sk, čo je 43.135 eur. Súd prvej inštancie mal za to, že tvrdenie manželky že dar 72.000 eur v r. 2008 prijala na kúpu bytu č. XXX od svojich rodičov, nekorešponduje so skutočnosťou. Súd prvej inštancie sa počas celého konania snažil o zmierne riešenie vzťahov medzi manželmi, aby sa začal riadne uskutočňovať styk otca s maloletým. Manželku opakovane počas pojednávania žiadal o plnenie manželskej povinnosti umožniť manželovi spoločnú starostlivosť a výchovu maloletého, preto aj pojednávanie odročoval. Vyzval ju, ak myslí vážne, že chce, aby si otec uchoval vzťah s maloletým, aby otcovi po tom, ako sa nezrealizoval styk otca s maloletým podľa neodkladného rozhodnutia KS v Trenčíne, aby preukázala vážnu vôľu umožniť otcovi styk s maloletým, a dala otcovi náhradný termín stretnutia s maloletým. Napriek jej prísľubu sa styk nezrealizoval. Postoj manželky sa však nezmenil, naopak v čase rozhodovania súdu sa už manžel s maloletým nevidel viac ako 3 mesiace. Manželka ponúkla prostredníctvom právneho zástupcu realizáciu styku otca s maloletým trikrát do týždňa po tri hodiny, súc si vedomá, že manžel dochádza na styk z B. a v B. aj pracuje. Tiež mal súd za preukázané, že styk otca s maloletým sa neuskutočnil a neuskutočňuje ani podľa sľubu manželky ani podľa neodkladných opatrení vydaných súdom. Konštatoval, že z oboznámených záznamov kolízneho opatrovníka a polície, z videozáznamov prehratých na pojednávaní vyplýva, že matka odmieta umožniť manželovi stretnutia s maloletým, že maloletý nie je po psychickej stránke na stretnutia pripravený. Pri posudzovaní matkou tvrdeného odporu maloletého považoval za potrebné zdôrazniť, že maloletý má dva a pol roka, je teda vo veku, kedy by mal byť zásadne vedený a ovládaný rodičom. Súd prvej inštancie považoval za skutočnosť, ktorú nie je potrebné dokazovať, že dieťa vo veku maloletého nie je schopné o sebe racionálne rozhodovať a túto kompetenciu majú jeho rodičia, teda aj matka - manželka a je na nej, aby dieťa presvedčila, ak sa správa iracionálne. Otec mu predsa nijakým spôsobom neublížil a netvrdí to ani manželka. Z prehraných videí na pojednávaní z realizácie predchádzajúcich stykov a predložených fotiek z ihriska vyvodil, že maloletý na otca aj dobre reagoval, nemal problém s ním ostať. Avšak tiež

z nich vyplývalo, že sa stretnutia odohrávali aj za stáleho sledovania otca matkou a starým otcom zo strany matky, že pri týchto stretnutiach manželka a jej otec používali difamujúce vyjadrenia k manželovi (že je chudák, že si má kúpiť svoj kočiar). Z fotiek predložených otcom vyplýva, že maloletý počas stretnutí s otcom bol veselý a uvoľnený. Naproti tomu však bolo na poslednom pojednávaní prehraté ďalšie video zo 06.02.2021, z ktorého vyplýva traumatizácia maloletého, ktorý plakal a hovoril že nechce ísť k tatíkovi. Manželka pritom na pojednávaní nepopísala žiadne neprimerané správanie manžela k maloletému, okrem „kamienkov v plienke“, ktoré našla a ktoré sú podľa názoru súdu dôsledkom spôsobu stretávania otca s maloletým, ktorý v B. nemá zázemie a bol nútený byť s maloletým vonku a takto ho aj prebaľovať, alebo si prenajímať na ten účel (na tri hodiny styku) izbu v hoteli alebo v penzióne. Manželka v ďalšom podaní už argumentuje, že maloletý mal po styku s otcom kamienky v plienke, údajne preto, aby plakal, keď ho bude otec odovzdávať, uvádza že jej otec vracia dieťa precikané, že manžel dieťaťu nedal pláštenku, keď pršalo, že je vo fusaku, keď je teplo, pričom ale neberie do úvahy, že na realizáciu styku na tri hodiny si manžel musí dovieť všetko potrebné v aute, pričom zmeny počasia sa nie vždy prispôsobujú predpovediam počasia. Na pojednávaní bol prehratý videozáznam, na ktorom manželovi odmietla manželka dať k dispozícii kočiar, musel si maloletého vybrať z kočiara. Na tomto videu je zrejmé aj to, že v prítomnosti maloletého manželka manželovi nadávala do chudákov a žobrákov. Teda tvrdenia manželky, že mu tak nenadávala, neobstojí. Uvedený záznam súd prvej inštancie prehral po vyjadrení jej právneho zástupcu, že jeho prehranie ponecháva na úvahu súdu. Pokiaľ manželka argumentuje, že dieťa sa na stretnutie samé neoblieklo a neobulo, je tento postoj matky neprimeraný veku dieťaťa, ktoré sa samé ešte nevie obliecť a odpor dieťaťa musia matky bežne prekonávať, napríklad pri návštevách lekára, zubného lekára, alebo aj keď len dieťa neposlúcha. Nešlo teda o reálnu prekážku realizácie styku otca s maloletým. Súd prvej inštancie poukázal na to, že sama manželka v podaní z 22.02.2021, oboznámenom v tomto konaní poukázala, že dieťa nevie, čo je styk a nechápe ani časové súvislosti. To manželka uvádza v súvislosti s tvrdením manžela, že dieťa s ním chce byť dlhšie. Túto argumentáciu však neprijíma, keď sa má realizovať styk maloletého s otcom, pretože tu už argumentuje, že maloletý chce byť len s ňou, žiada si ísť domov, nechce ísť za tatom. Tu už je maloletý dostatočne zrelý, aby vedel posúdiť, s kým chce byť, odkedy dokedy, kde chce byť. Ďalej uviedol, že v podaní z 22.02.2021 tiež manželka argumentuje, že veď za dve hodiny čo sa manžel hrá s dieťaťom na ihrisku nemôže preukázať schopnosť sa o maloletého postarať, zároveň však neumožňuje manželovi iný spôsob stretávania. Argumentáciu manželky považuje za vnútorne zásadne protirečivú, o čom svedčí aj fakt, že ešte na pojednávaní v septembri jej právny zástupca tvrdil, že manželka má záujem manželovi rozširovať styk, avšak realita bola taká, že sa neuskutočnili ani stretnutia podľa uznesenia súdu sp. zn. 12P/44/2019 o neodkladnom opatrení. Pokiaľ manželka argumentuje zákazom vychádzania od 24.10.2020 podľa uznesenia vlády o zákaze styku č. XXX/XXXX, tiež v uznesení vlády 306/2020 (zákaz od 9.11. do 14.11.2020), bola stanovená výnimka cesta za účelom starostlivosti o blízku osobu alebo príbuzného, ktorý je na takú starostlivosť odkázaný a cestu späť, v čom je podľa názoru súdu zahrnutá ako starostlivosť o maloleté dieťa, teda aj styk s maloletým dieťaťom a takto bol zákaz aj interpretovaný. Súd pojednávanie dňa 02.09.2020 výslovne odročil za účelom zistenia, či matka umožňuje manželovi stretnutia so synom podľa vykonateľného rozhodnutia súdu, po tom, ako matka prisľúbila náhradný termín stretnutia otca s maloletým na 18.09.2020 - 20.09.2020 za neuskutočnenie styku manžela s maloletým podľa uznesenia súdu o neodkladnom opatrení sp. zn. 18P/54/2019, ktoré bolo zmenené uznesením KS v Trenčíne a styk sa mal uskutočniť od 24.08. do 26.08.2020. Styk v dňoch 18.09. až 20.09.2020 sa neuskutočnil, manželka nevyšla z domu, policajti boli aj vnútri sa presvedčiť, či je tam maloletý. Bol tam, bol spokojný, syna manželovi manželka nedala. Tiež sa neuskutočnil styk 19.10.2020, kedy neplatil zákaz vychádzania. Pokiaľ ide o zákaz vychádzania platný od 19.12., nevzťahoval sa podľa uznesenia vlády 386/2020 Z.z. výslovne na cestu rodiča na realizáciu styku s maloletým dieťaťom, podobne aj uznesenie vlády č. 453/2020 Z.z. účinné od 01.01.2021, ako aj ďalšie uznesenia vlády o zákaze vychádzania do rozhodnutia súdu. Neobstojí ako dôvod nerealizácie stykov manžela s maloletým v nepárne týždne v sobotu ani za december 2020 a január - február 2021, teda nepárne týždne v sobotu zákaz vychádzania, ako argumentuje manželka. Tiež tvrdenia manželky, že spala, resp. si nevedomovala aký je deň, nesledovala telefón, tak nevedela, že sa má styk uskutočniť preukazujú jej skutočný záujem, a to záujem minimalizovať a mariť stretnutia manžela s maloletým, čo súd prvej inštancie hodnotil ako konanie poškodzujúce závažným spôsobom manžela a v neposlednom rade aj maloletého F.. Súd prvej inštancie mal preukázané aj z videonahrávok, tvrdení manžela a spôsobu vyjadrovania manželky na pojednávaní, že manželka manžela verbálne uráža a fyzicky ho na verejnosti napadla, ak ju neposlúchne ohľadom stravy maloletého, a to aj v prítomnosti ich maloletého syna. Manželka tvrdila v návrhu, že o všetkom rozhodoval manžel, napriek tomu chodila proti jeho vôli do B.. Tvrdila, že jej nijako neprispieval, na inom

mieste už uviedla že jej posielal 200 eur mesačne na malého a kupoval plienky a vlhčené utierky. Že jej vyjadrenia vníma manžel ako urážlivé svedčí aj jeho vyjadrenie bod 7 odôvodnenia rozsudku. Manželka v priebehu konania, aj počas pojednávania vo veci, produkuje tvrdenia, ktoré majú difamačný charakter a sú spôsobilé znížiť dôstojnosť manžela. Ide predovšetkým o sústavne predkladané a opakované podľa zistení súdu nepravdivé tvrdenia, že manžel počas spoluzitia v spoločnej domácnosti neprispieval na jej chod (platil celé bývanie, kupoval stravu, plienky mlieko), s ničím manželke nepomáhal (počas jej pobytu v nemocnici sa v noci staral o maloletého, krmil ho), po pôrode manželky sa o manželku nestaral ani o ich maloletého syna (sama manželka priznala, že stravu kupoval, ale nie takú, ktorá by jej vyhovovala, tiež jej kúpil odsávačku), nekupoval a nekupuje veci pre maloletého syna (priznala, že na stretnutia chodil s hračkami pre maloletého, kúpil mu kočiar, keďže mu ho nechcela požičať, postieľku normálnu i cestovnú, odrážadlo), že manžel požiadala manželku, aby opustila spoločnú domácnosť, z komunikácie manželov vyplýva, že ju volal, aby sa z B. vrátila, nesúhlasil s jej odchodom, podal návrh na súd o návrat maloletého do miesta jeho obvyklého pobytu. Manželka tvrdí „Manžel mi kupoval len rožky a balenú šunku. Keď som niečo pýtala, vyčítal mi, že či som to už zožrala.“; nemala doma čo jesť okrem rožkov s maslom, čo navarila jej mama, všetko zožral a pod. ..., ktoré skutočnosti ako je už vyššie uvedené súd nepovažuje za preukázané, lebo sama manželka priznala, že potraviny doma boli, ale nie také, ktoré by jej vyhovovali. Manželka mala v tom čase celú materskú len pre seba a maloletého, na bývanie a domácnosť ničím neprispievala okrem osobnej starostlivosti o maloletého. Za nepravdivé a tiež difamačné považoval súd aj tvrdenia manželky, že ju manžel nútil, aby predala svoj byt. Všetky vyššie uvedené tvrdenia manželky ostali v konaní nepreukázané, alebo vyvrátené. Označené tvrdenia sú spôsobilé znížiť dôstojnosť manžela, ale jeho dôstojnosť aj znižujú. Manželka týmto konaním jednak porušuje platné právo vrátane svojich manželských povinností vyplývajúcich zo Zákona o rodine, jednak zasahuje do osobnostných práv manžela. Súd prvej inštancie konštatoval, že manželka sa správala k manželovi v rozpore s dobrými mravmi, keď mu počas marca a apríla 2020 napriek dohode neumožnila ani videohovory s maloletým. Uvádza, že otec nevolal, alebo že volal v nevhodnom čase. Manželka pri realizácii dohodnutých videohovorov tvrdila, že nemala neprijateľné hovory, že je teda manžel nevolal, čo dokladovala správou zo spoločnosti H., hoci vedela že manžel jej volal cez internet. K argumentácii manželky, ako vyplýva z elektronickej komunikácie medzi ňou a manželom, je súd toho názoru, že ak jej vadil videohovor zo strany otca v čase, keď maloletý údajne spal, alebo jedol, vzhľadom na jej vlastné vyjadrenie, že nemal v tom čase presný režim, mohla, keďže išlo o dohodu rodičov, sama iniciovať videohovor v čase, ktorý by bol pre maloletého vhodný. Neurobila tak. Súd prvej inštancie teda okrem životnej úrovne manželov skúmal základnú otázku priznania manželského výživného, a to otázku súladu, či rozporu priznania takého výživného s dobrými mravmi. Po vykonanom dokazovaní sa stotožnil s argumentáciou právneho zástupcu manžela. Mal za to, že bránením manželovi v styku s maloletým bez vážneho dôvodu (odpor maloletého vo veku X,X roka vážnym dôvodom nie je, ani zákaz vychádzania nikdy neobmedzoval realizáciu súdnych rozhodnutí o styku rodiča s maloletým), manželka nielenže porušuje platné právo, ale také konanie nie je ani v súlade s uznávanými spoločenskými normami a zákonmi Slovenskej republiky. Mal za to, že manželka konaním, ktoré popísal v bode 53 písm. c), d), e), f) odôvodnenia, porušuje svoju povinnosť manželky podľa Zákona o rodine: povinnosť vzájomne si s manželom pomáhať a priznať rodičovské práva a povinnosti manželovi, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie. Naopak, svojvoľne odopiera manželovi rodičovské práva resp. do nich zasahuje, koná zjavne v jeho neprospech ako rodiča, avšak aj v rozpore so záujmom maloletého, ktorý má právo na stretnutia s otcom. Čo sa týka verbálnych a fyzických útokov na manžela zo strany manželky, navyše v prítomnosti ich maloletého syna, na verejnom priestranstve, manželka tak zasahuje do osobnostnej integrity manžela, jej správanie manžela ponižuje, dieťa vystrašuje. Súd prvej inštancie konštatoval, že za danej situácie preto nemôže byť manželke priznaná akákoľvek výška manželského výživného z dôvodu rozporu takého priznania s dobrými mravmi. Preto návrh v celom rozsahu zamietol. Zároveň vyhovel návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia a zrušil aj vydané neodkladné opatrenie o priznaní manželského výživného s odôvodnením, že zanikli dôvody (osvedčený nárok na manželské výživné), pre ktoré bolo vydané. O trovách konania rozhodol podľa § 52 CMP.

2. Proti rozsudku vo výroku o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie manžel navrhovateľky, ktorý navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku III. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo aby svojím rozhodnutím rozsudok v napadnutej časti zmenil a manželovi priznal voči navrhovateľke nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Súdu prvej inštancie vytýkal, že odôvodnenie rozsudku v súvislosti s nepriznaním náhrady trov manželovi nenapĺňa základné požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, nakoľko

súd prvej inštancie iba vágne konštatuje, že aj napriek manželovmu návrhu, náhradu trov nepriznal ani jednej zo strán. Mal za to, že sú nesporné a preukázané okolnosti, na základe ktorých sa javí priznanie náhrady trov manželovi ako spravodlivé. Dôvodil, že navrhovateľka si musela byť vedomá už pri podaní návrhu, že jej konanie voči manželovi je konaním porušujúcim práva manžela, a teda aj dobré mravy.

3. Proti rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote rozsiahle odvolanie (61 strán) navrhovateľka. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrhu navrhovateľky vyhovie a uloží manželovi platiť výživné vo výške 500 eur mesačne od 12.09.2019 a žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania neprizná. Uviedla, že uplatňuje odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/, f/, g/ a h/ CSP. Zdôrazňovala, že v podanom odvolaní uvádza skutočnosti, ktoré z dokazovania vyplynuli, na ktoré v konaní dlhodobo upozorňovala, avšak súd prvej inštancie v napádanom rozsudku tieto skutočnosti nesprávne vyhodnotil a takmer žiadnou z námietok navrhovateľky, ktoré prezentovala, sa v rozsudku nevysporiadal, objektívne zistené nesporné skutočnosti svojvoľne prekrúcal, konaním a rozhodnutím súdu došlo k porušeniu základného práva navrhovateľky na spravodlivý súdny proces spočívajúci v odmietnutí prístupu k súdu a aj tým, že súd prvej inštancie nesprávnym úradným postupom, keď zamietol dôvodný návrh navrhovateľky, zrušil neodkladné opatrenie zo 14.10.2019, hoci k tomu neboli splnené podmienky a procesne, keď odklon od ustálenej judikatúry neodôvodnil a prvoinštančný súd procesným postupom, keď porušil zákonnú povinnosť riadne bez prekrúcania objektívne nesporne zistených okolností odôvodniť svoje rozhodnutie. V podanom odvolaní citovala ustanovenia Charty základných práv Európskej únie, ustanovenia Ústavy SR, Dohovoru, poukazovala na rozhodnutia iných súdov. Mala za to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku, aj keď je rozsiahle, je naďalej nedostatočné, nepresvedčivé a nepreskúmateľné. Zdôrazňovala, že napádaný rozsudok odporuje ustálenej súdnej praxi, ktorá vyžaduje, že určenie vyživovacej povinnosti manželom na manželku nie je podmienené sociálnou odkázanosťou manželky, ale je dôvodné a dané aj vtedy, keď je spravodlivé dorovnať ich rozdielnu životnú úroveň, aplikujúc zásahu solidarity, ktorá nepripúšťa, aby sa niektorý z manželov dostal do nevýhodnejšieho postavenia, napríklad v dôsledku starostlivosti o domácnosť alebo o deti. Starostlivosť o deti (maloletého F.) Zákon o rodine aj Občiansky zákonník stavajú na roveň finančným príspevkom, ktorými na potreby rodiny prispieva ten z manželov, ktorý je zárobkovo činný. Výkon osobnej starostlivosti o deti a rodinu je cenený rovnako ako zárobková činnosť. Mala za to, že v konaní bolo a je absolútne nesporné, že mesačný príjem manželky (rodičovský príspevok 220,70 eur, prídavok na dieťa 24,34 eur, výživné na syna od manžela 200 eur, resp. neskôr od 01.01.2020 rodičovský príspevok 370 eur, prídavok na dieťa 24,95 eur, výživné na syna od manžela určené súdom 150 eur) je niekoľko násobne nižší ako mesačný príjem manžela (minimálne 4.316 eur až 12.000 eur), o maloletého F. sa stará navrhovateľka, nie manžel. Manžel vlastní a užíva vlastný byt výlučne sám, navrhovateľka žiadnu vlastnú nehnuteľnosť nemá. Navrhovateľka nemá žiadne vedľajšie väčšie úspory, hospodári so svojimi rodičmi pri starostlivosti o maloletého syna F., naopak, manžel investuje svoje úspory v rádovo desaťtisícoch eur na finančných trhoch a burzách. Z toho vyplýva, že životná úroveň manžela je niekoľkonásobne väčšia ako životná úroveň navrhovateľky. Prednosť pred investovaním úspor do rizikových finančných trhov na strane manžela má nepochybne najskôr zákonná vyživovacia povinnosť manžela na výživu maloletého syna F. a aj na výživu manželky / navrhovateľky, ktorá sa fakticky stará o ich spoločného syna F. a ktorú manžel v 5-6/2019 požiadal o odstávanie z manželovho bytu. Z dôvodov navrhovateľkou v konaní uvádzaných je zrejmé, že jej návrh na určenie výživného 500 eur mesačne je absolútne dôvodný a súd bol povinný mu vyhovieť. Navrhovateľka namietala, že neobstojí paušálne hodnotenie súdu, že by paušálne marila styk syna s manželom, a to nielen preto, že príčiny odmietania otca synom môže ako odbornú okolnosť určiť len znalecké dokazovanie v konaní sp. zn. 18P/54/2019 a nie je oprávnením súdu v tomto konaní príčinu zistiť a hodnotiť, ale aj preto, že drvivú väčšinu času za čas konania (12.09.2019 až 23.02.2021) sa styky uskutočnili, nehovoriac o tom, že styky sa uskutočňovali aj pred 12.09.2019 či pred 14.10.2019 (neodkladné opatrenie sp. zn. 12P/44/2019), o čom svedčí podrobná tabuľka realizovaných stykov od 13.07.2019 do rozsudku 23.02.2021. Styky sa príležitostne neuskutočnili buď len z dôvodu choroby syna (napr. 09.11.2019 bol nahradený hneď 16.11.2019, 29.08.2020 choroba syna preukázaná lekárskeho potvrdením, 05.11.2020 choroba matky) alebo z dôvodu prvej vlny Covid-19 (14.03.2020, 28.03.2020, 11.04.2020), ktoré sa dohodou nahradili videohovormi, alebo z dôvodov odmietania syna ísť na styk aj s prespaním (letné školské prázdniny 2020), alebo z dôvodu zákazu vychádzania (24.10.2020 s ponukou náhradného termínu matkou), alebo z dôvodu Covid karantény u rodičov navrhovateľky (02.01.2021, 09.01.2021). Tvrdenia manžela o tom, že musel chodiť údajne zbytočne z B. do B. na styk so synom považuje za účelové, keďže dôsledne dodržiavala neodkladné opatrenie, kde styky sa v súlade s uvedeným neodkladným opatrením diali nepretržite až do júla 2020, keď maloletý F. nebol ochotný ísť s otcom na

viacdňové styky s prenocovaním u neho. Poukazovala na to, že konštantná ustálená súdna prax súdov všetkých stupňov (nielen v SR ale aj v ČR) nepovažuje za rozpor s dobrými mravmi (ako dôvod na nepriznanie výživného) skutočnosť, keď rodič (manželka) sledujúc najlepší záujem maloletého dieťaťa, t.j. legitímny cieľ - v snahe ochrániť dieťa pred stresom z dlhodobého odlúčenia od matky s prespatím u druhého rodiča, len rešpektuje urputnú neochotu dieťaťa ísť na dlhobnejší styk k druhému rodičovi (manželovi), alebo ísť na styk vôbec, alebo keď manželka chráni zdravie dieťaťa pred nákazou (v čase rozsiahlej pandémie) a dodržiava dočasný zákaz vychádzania z dôvodu pandémie. Svedčia o tom rôzne súdne rozhodnutia, kde neexistuje žiadne súdne rozhodnutie, ktoré by podporovalo tvrdenie manžela pri takomto skutkovom stave. Dokonca ani neumožnenie styku (čo sa tu však nedeje) nie je podľa ustálenej súdnej praxe dôvodom na nepriznanie manželského výživného pre rozpor s dobrými mravmi. Príčiny rozvratu manželstva (ktoré pochopiteľne nie sú na strane navrhovateľky) majú vplyv len pri rozhodovaní (§ 72 ods. 2 Zákona o rodine) o príspevku na výživu rozvedeného manžela, vôbec sa takého okolnosti nezohľadňujú pri manželskom výživnom. Navrhovateľka ďalej uviedla, že maloletého pripravuje, aby sa na návštevu u otca tešil a aby ho odovzdávanie a neprítomnosť matky nerozrušili, aby všetko prebehlo v najlepšom záujme dieťaťa. Odovzdávanie aj preberanie vždy prebieha bez jediného slova medzi rodičmi. Stretnutia matky s otcom sú vždy za prítomnosti svedkov, aby bolo otcovi znemožnené provokovanie a vyvolávanie konfliktov za účelom zhotovovania nahrávok, ktoré si otec účelovo upravuje a posiela na súdy, a aby svedkovia mohli dosvedčiť, že nedochádza k žiadnym konfliktom alebo hádkam. Otec si každé preberanie a odovzdávanie nahráva, čiže ak otec by chcel tvrdiť, či preukázať, že údajne prebehli nejaké výmeny názorov alebo nejaká komunikácia, alebo údajne dokonca útoky zo strany matky alebo jej rodiny, tieto nahrávky by na súde otec už dávno predložil. Matka je na svoju obranu tiež nútená nahrávať si priebeh odovzdávania a preberania, takže dokáže súdu predložiť ako dôkaz uvedené nahrávky. Tvrdenia manžela o údajnom nevhodnom správaní (nadávky, nevhodné poznámky v prítomnosti syna) manželky pri odovzdávaní a preberaní syna a ktoré nepochopiteľne považoval za preukázané aj súd, sú podľa navrhovateľky absolútne nepravdivé, práve naopak, po októbri 2019 odovzdávanie syna prebieha bez slova, manžel si opakovane preberanie a odovzdávanie syna natáča. Manželom v konaní predložené fotografie, absolútne nesúvisiace s predmetnom konaní, sú z roku 2019, t.j. sú absolútne neaktuálne, zvlášť, keď pre súd sú rozhodujúce skutočnosti v čase vyhlásenia rozhodnutia. Manžel namiesto toho, aby sa počas návštev v lete 2019 venoval synovi, si neustále fotil a natáčal manželku, či celý čas jej vypisoval SMS správy. Navrhovateľka ďalej uvádzala, že manžel sa snaží svojimi neustálymi vyjadreniami a množstvom fotiek presvedčať súd o tom, že má s dieťaťom vytvorený hlboký vzťah. Týmto účelovým tvrdeniam následne súd zrejme uveril. Manžel ignoruje fakt, že dieťa aj napriek veľkej snahe navrhovateľky, aby sa na manžela tešilo, často odmieta odovzdanie manželovi na styk, plače, uteká, bráni sa odovzdaniu. Manžel zamlčal vo svojich vyjadreniach skutočnosť, že dieťa sa ho bálo, utekalo, plakalo, bránilo sa už pri odovzdávaní na každý styk počas vianočných sviatkov (december 2019 až január 2020), kde jedno odovzdávanie trvalo 30 minút a manžel každý raz hrubo syna odobral aj napriek tomu, že sa syn bránil, pripútal ho do autosedačky a odišiel s ním. V tom čase malo dieťa 16 mesiacov, takže ťažko môže súd tvrdiť niečo o manipulácii zo strany navrhovateľky, keďže dieťa bolo vo veku, kedy ešte nevie hovoriť a nechápe ani význam väčšiny slov. Zdôrazňovala, že proti vôli dieťaťa matka nemôže odovzdať plačúce a vzpierajúce sa dieťa otcovi. Syna sa snaží chrániť pred traumami a pred tým, aby si otec svojím konaním a vyžadovaním si styku, ktorý nie je úmerný veku ani citovým potrebám dieťaťa a jeho pochopenie sa vymyká rozumovým schopnostiam dieťaťa v tomto veku si zhoršil vzťah medzi otcom a synom. Uviedla, že vzťah otca s dieťaťom sa nemôže budovať tak, že dieťa bude proti jeho vôli odobraté od matky a strávi niekoľko dní a nocí v domácnosti otca za prítomnosti ľudí, na ktorých nie je zvyknutý a v jemu cudzom prostredí. V uvedenej súvislosti dávala do pozornosti, že súdy aj otec dieťaťa sú povinné konať v najlepšom záujme dieťaťa pri budovaní jeho vzťahu k rodičovi, ale takýmto skokovým priebehom styku je dieťa len traumatizované. V takomto útlom veku si dieťa buduje vzťah k niekomu cez osobu, s ktorou už má vybudovaný vzťah, to znamená cez matku. Uviedla, že podporuje syna v tom, aby si s otcom budoval vzťah, je to predsa jeho otec a je v záujme dieťaťa, aby mal vytvorený dobrý vzťah s otcom. Tento vzťah sa ale buduje postupne a preto bude podporovať syna v tom, aby sa styk s manželom rozširoval, ale aby sa tak dialo postupne tak, aby to bolo v záujme dieťaťa a aby súd aj manžel brali do úvahy vek dieťaťa, jeho preferencie, jeho psychický a fyzický vývoj, aby sa traumatizovaním dieťaťa nezničil vzťah medzi otcom a synom. Mala za to, že súd prekročil svoje oprávnenie posudzovať odborné skutočnosti - príčiny prečo maloletý F. odmieta ísť na styk s otcom a sám svojvoľne a nesprávne zistil, že príčinou neochoty syna stýkať sa s otcom je v bránení matkou, ktorému nesprávnemu a predčasnému zisteniu súdu odporuje skutkový stav konania sp. zn. 18P/54/2019 (ktorý súd poznal z pripojenia spisu), v ktorom len prebieha znalecké dokazovanie za účelom úpravy práv a povinností k maloletému F.. Nesprávne zistenie súdu o bránení (marení)

manželkou v styku maloletého s manželom vyplýva aj zo správy C., ktorá sa od 09.03.2021 nachádza v spise sp. zn. 18P/54/2019. Z uvedených správ okrem iného vyplýva, že ani odborné orgány C. a Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny X., špecializujúce sa na maloletých si nedovolili vykonať taký odborný záver, aký urobil súd v napádanom rozsudku, že manželka bráni (marí) styky maloletého F. s manželom. Poukázala aj na správu ÚPSVaR X., ktorá sa od 17.03.2021 nachádza v spise sp. zn. 18P/54/2019. Z uvedených správ o.i. vyplýva, že manželka sa snaží o spoluprácu s manželom, že pozorované styky neboli marené zo strany manželky a že styk maloletého F. s manželom sa do 21.11.2020 vykonával. Navrhovateľka uviedla, že jej nie je zrejmé, z čoho súd vychádza, keď tvrdí, že bráni (kde posúdenie neochoty syna je otázka na znalecké skúmanie, bez ktorého nemôže súd zistiť príčinu) v styku manžela so synom. Do 18.07.2020 sa uskutočnil každý styk určený súdom, okrem 21.12.2019, kedy bolo dieťa choré a bol o tom dopredu informovaný manžel, kolízna opatrovníčka aj súd. Počas pandémie Covid-19 boli po dohode rodičov styky nahradené videohovormi, ktoré prebiehali aj po tom, ako už styky riadne prebiehali podľa uznesenia súdu. Navrhovateľka ďalej zdôrazňovala, že účelové a opakované tvrdenia manžela o tom, že manželka údajne disponuje sumou 72.782,28 eur z predaja svojho bytu boli v konaní jednoznačne vyvrátené, s čím sa stotožnil aj súd v rámci právnej úvahy na pojednávaní v máji 2020, avšak v napádanom rozsudku napriek nezmeneným skutkovým pomerom od pôvodnej právnej úvahy sa odklonil. Opakovane dávala do pozornosti, že rodičia v roku 2008 poskytli navrhovateľke dar 72.000 eur (v tom čase 2.169.072 Sk) ako svojej dcére, ktorý jej slúžil na úhradu celej kúpnej ceny na kúpu predmetného bytu. Uvedený byt bol následne predaný kúpnu zmluvou zo 14.09.2018. Dar 72.000 eur, ktorý v roku 2008 navrhovateľka na kúpu bytu prijala od svojich rodičov, tak ako dárkyňa darovacou zmluvou z 02.11.2018 svojim rodičom ako obdarovaným poskytla späť, a to v 4 splátkach. Dávala do pozornosti, že predmetný byt bol kupovaný dávno pred zoznámením sa manželov, aj pred ich sobášom, t.j. byt nepatril do BSM. Navrhovateľka ďalej dôvodila tým, že v každom vyjadrení, aj na pojednávaní tvrdila, že manžel jej navrhol, aby sa presťahovala do ďalšieho bytu, ktorý si on kúpi, rovnako ako byt, ktorý je v jeho vlastníctve. Nikdy nenavrhol, že bude za navrhovateľku hradiť náklady na bývanie v ňom. Tvrdenie o tom, že by hradil náklady na bývanie za manželku je v rozpore s konaním manžela, ktorý v septembri 2018, teda 2 týždne po tom, ako sa presťahovali z bytu manželky, si zobral od manželky 200 eur a tieto pokadal za príspevok na bývanie. Manžel teda žiadal od navrhovateľky, aby si platila za bývanie v jeho domácnosti. Dovtedy žili manželia spoločne v byte navrhovateľky a počas celej doby všetky náklady na byt aj chod domácnosti hradila navrhovateľka, manžel nikdy žiadnou sumou neprispel na chod domácnosti alebo náklady spojené s bývaním u navrhovateľky, ani pred uzavretím manželstva a ani po uzavretí manželstva. V žiadnom prípade navrhovateľke nenavrhol, že bude uhrádzať jej náklady na bývanie. Takéto zistenie súdu nie je pravdivé. Keďže manžel žiadal o príspevok na bývanie už v spoločnej domácnosti, po odsťahovaní z jeho domácnosti by nebol ochotný nechať navrhovateľku bývať v jeho druhom byte bez toho, aby si musela náklady na bývanie hradiť sama. Pri takomto usporiadaní rodinných vzťahov, keď navrhovateľka by bývala v samostatnej domácnosti, tak isto by mala náklady na životné potreby seba a dieťaťa vyššie, ako je suma rodičovského príspevku a rodinného prídavku, v tom čase 245 eur. Aj pri príspevku manžela na stravu dieťaťa vo výške 200 eur by manželka a dieťa mali mesačný príjem 445 eur. Navrhovateľka odišla k rodičom do B., keďže nedisponovala žiadnym iným bývaním. Momentálne je na rodičovskej dovolenke, takže z príjmu z rodičovského príspevku si nemôže dovoliť žiadne iné bývanie. Miesto, kde navrhovateľka býva, nijako neovplyvňuje možnosť udržiavať vzťah manžela s maloletým, pretože vzdialenosť B. - B. nie je neprekonateľná. Súd prvej inštancie svojimi úvahami podľa navrhovateľky ignoruje slobodnú vôľu manželky ako rovnoprávneho človeka. Navrhovateľka ďalej súdu prvej inštancie vytykala, že bol povinný v zmysle § 57 CSP zdržať sa vydania rozhodnutia vo veci samej, alebo rozhodnutia, ktorým sa konanie končí - vydania napádaného rozsudku, keďže po vznosení námietky zaujatosti voči konajúcej sudkyňi nebolo o tejto námietke rozhodnuté napriek tomu, že 7-dňová lehota na vznesenie námietky bola dodržaná. Predovšetkým súdu prvej inštancie vytykala, že po vypočutí zvukového záznamu z pojednávania navrhovateľka vzniesla námietku zaujatosti voči sudkyňi z dôvodu možného podozrenia, že dochádza ku kontaktom medzi sudkyňou a žalovaným mimo súdneho konania. V uvedenej súvislosti poukazovala na to, že na pojednávaní po otázke žalovaného, kam má poslať dôkazy, sudkyňa odpovedá, že môže poslať na g-mail, potom sa ospravedlní, že dá oficiálny mail, nakoniec nadiktuje mailovú adresu svojej asistentky, ktorý dialóg vedie navrhovateľku k pochybnostiam o nezaujatosti sudkyne k osobe žalovaného. Rovnako správanie a konanie sudkyne na pojednávaniach vzbudzuje podozrenie zo zaujatosti. Sudkyňa na pojednávaniach na navrhovateľku a jej právneho zástupcu kričí, spochybňuje vyjadrenia navrhovateľky, jej právneho zástupcu, prekrúca ich vyjadrenia, snaží sa diktovať do zápisnice prekrútené vyjadrenia, neustále právnenému zástupcovi navrhovateľky skáče do reči, dopovedá jeho vyjadrenia, aby zmenila ich význam, diktuje do zápisnice konštatovania súdu, v ktorých spochybňuje vyjadrenia navrhovateľky, dáva sa do

pozície znalca z odboru psychológie a všeobecného lekárstva, osočuje navrhovateľku aj jej právneho zástupcu, o navrhovateľke sa vyjadruje dehonestujúcim spôsobom, uráža ju ako matku aj ako človeka, pričom k manželovi a jeho právnomu zástupcovi má opačný prístup. Všetky jeho vyjadrenia a jeho právneho zástupcu sú zaznamenané bez jedinej pripomienky alebo otázky sudcu, ani raz nedošlo k spochybneniu ich vyjadrení. Takéto správanie považuje navrhovateľka za vysoko neprofesionálne a v rozpore so všetkými normami slušného správania a zásadami sudcovskej etiky, vzbudzujúce podozrenie zo zaujatosti sudkyne voči navrhovateľke. Odpoveď sudkyne, kde strane sporu v konaní navrhne poslať mail na súkromnú adresu, ktorú podľa formulácie odpovede odporca pozná, pretože mu nediktuje celú mailovú adresu, ale odpovedá tak, ako by žalovaný adresu dobre poznal, vytvára v navrhovateľke oprávnené podozrenie, že sudkyňa a odporca spolu komunikujú mimo oficiálneho konania. Mala za to, že došlo k pochybeniu súdu, keď námietku z 27.11.2020 súd prvej inštancie nepovažoval za námietku zaujatosti a na ňu neprihliadal.

4. Navrhovateľka v písomnom vyjadrení k odvolaniu manžela uviedla, že konanie o manželské výživné patrí medzi konania, kde zo zákona (§ 52 CMP) nevzniká nárok na náhradu trov konania. Pri takejto jednoznačnej právnej úprave odôvodnenie výroku 3 napádaného rozsudku spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia. Uviedla, že z detailného naštudovania súdneho spisu je nesporne preukázané, že manžel ani jeho právny zástupca v žiadnom písomnom podaní ani v ústnom vyjadrení na pojednávaniach nikdy neuplatnili nárok na náhradu trov konania počas celého konania od prvého úkonu až po vyhlásený rozsudok. Zároveň namietala neexistenciu dôvodov na aplikáciu § 55 CMP. V snahe neopakovať tvrdenia a preukázané skutočnosti zo svojho odvolania ďalej poukazovala na jeho obsah, ktorého sa v plnom rozsahu pridrižava a žiada, aby bolo považované za súčasť vyjadrenia k odvolaniu manžela.

5. Manžel v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a II. potvrdil. Uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s výrokom I. a II. napadnutého rozsudku. Mal za to, že súd prvej inštancie ohľadom uvedeného rozsahu výrokovej časti rozsudku riadne zistil skutkový stav, zistený skutkový stav správne právne posúdil, pričom svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, a to v súlade s ustanoveniami CSP. V uvedenej súvislosti poukazoval predovšetkým na bod 54 odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde súd prvej inštancie zhrnul a vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia. V reakcii na argumentáciu navrhovateľky v odvolaní zdôrazňoval, že v konaní boli nesporne preukázané skutočnosti, ktoré predstavovali relevantný podklad pre rozhodnutie vo veci, a to: a/ manželka sústavne bráni manželovi v styku s ich maloletým synom. Manželka v tejto súvislosti nerešpektuje vykonateľné rozhodnutia súdov, manželovi v rozpore s nimi odmieta dieťa odovzdať na styk; b/ manželka manžela verbálne uráža a fyzicky napáda, a to aj v prítomnosti ich maloletého syna; manželka v priebehu konania, aj počas pojednávania vo veci produkuje tvrdenia, ktoré majú difamačný charakter a sú spôsobilé znížiť dôstojnosť manžela. Ide predovšetkým o sústavné predkladané a opakované tvrdenia, ktoré nesúvisia s meritom veci. Čo sa týka skutočností ohľadom bránenia manželovi v styku s maloletým, takým konaním navrhovateľka svojvoľne odopiera manželovi rodičovské práva, resp. do nich zasahuje. Čo sa týka verbálnych a fyzických útokov na manžela zo strany manželky, navyše v prítomnosti ich maloletého syna, na verejnom priestranstve, také správanie manželky znižuje manželovu dôstojnosť. Čo sa týka produkcie tvrdení v konaní, ktoré sú spôsobilé znížiť dôstojnosť manžela, tieto tvrdenia manželka aj napriek námietkam manžela nijakým spôsobom nepreukázala (ba naopak, tieto boli dokazovaním vyvrátené) a navyše sústavne tieto tvrdenia vo svojich podaniach, či prednesoch opakuje. Manželka tak koná za účelom očiernenia manžela pred súdom s cieľom získať na základe tohto konania čo najväčší prospech. Ide o nesporne difamačné konanie zo strany manželky voči manželovi. Ohľadom predaja bytu manželky a následného darovania príjmu z predaja tohto bytu zdôraznil, že ide o mimoriadne špekulatívne konanie manželky. Finančné prostriedky vo výške 72.872,28 eur bez logického dôvodu previedla na svojich rodičov, a to už v čase svojich manželských problémov, ktoré sa majú týkať financovania domácnosti. Manželka si bola v tom čase pri tom plne vedomá toho, že ani nie o 3 mesiace stratí nárok na materskú dávku vo výške 1.350 eur. Manželka sa teda sama zbavila vyššieho obnosu financií, z ktorých mohla čerpať po odsťahovaní sa zo spoločnej domácnosti, pričom jej životná úroveň by nebola nižšia ako životná úroveň manžela. Zároveň manžel vyvracal akékoľvek tvrdenia navrhovateľky o jej „snahe“ umožniť manželovi styk s maloletým a dodržiavanie právoplatných a vykonateľných súdnych rozhodnutí, ktoré určujú styk manžela s maloletým. Uviedol, že ku dňu vyhlásenia rozsudku sa z dôvodov sústavného porušovania právoplatných a vykonateľných rozhodnutí o určení styku s maloletým nemal možnosť stykať sa s maloletým nepretržite 3 mesiace. Tento stav sa nezmenil a od vyhlásenia rozsudku matka marí styk manžela s maloletým v tak závažnom rozsahu, že manželovi maloletého sa odvtedy tento styk

s maloletým stále nepodarilo zrealizovať, čo už predstavuje obdobie takmer 7 mesiacov. V uvedenej súvislosti poukázal na zhodné tvrdenia oboch účastníkov konania v rámci uskutočňovania znaleckého dokazovania v konaní vedenom pod sp. zn. 18P/54/2019 znaleckým posudkom č. XXX/XXXX zo dňa 29.04.2021, vypracovaným ustanovenou znalkyňou X.. F. O., X.., v ktorom znalkyňa konštatuje viacero záverov popierajúcich tvrdenia manželky o jej „snahe“ umožniť styk s manželom. Mal za to, že akákoľvek argumentácia navrhovateľky ohľadom nedostatočného alebo nesprávneho zistenia skutkového stavu súdom prvej inštancie neobstojí s tým, že súd správne rozhodoval podľa stavu existujúcemu v čase vyhlásenia súdneho rozhodnutia tak, že návrh matky zamietol. V kontexte v písomnom vyjadrení uvedených skutočností súd prvej inštancie ani nemohol rozhodnúť inak, nakoľko je vylúčené, aby tak závažné a úmyselné zásahy manželky do viacerých osobnostných a rodičovských práv manžela ostali v konaní o určenie manželského výživného na manželku nepovšimnuté. Priznanie výživného pre manželku v akejkolvek výške by v kontexte zistených a riadne preukázaných skutočností súdom prvej inštancie bolo v absolútne zrejmom rozpore s dobrými mravmi.

6. Navrhovateľka v písomnom vyjadrení k vyjadreniu manžela uviedla, že v snahe neopakovať tvrdenia a preukázané skutočnosti zo svojho odvolania ďalej odkazuje na obsah svojho rozsiahleho (61 strán) odvolania, ktorého sa v plnom rozsahu pridrižiava a žiada, aby bolo považované za súčasť vyjadrenia k vyjadreniu manžela. Pokiaľ sa týka údajného marenia styku s maloletým F., navyiac uviedla, že manžel sa účelovo snaží poukazovať na zistenia z konania sp. zn. 18P/54/2019 a neúspešne interpretovať závery ZP č. XXX/XXXX z 29.04.2021 vo svoj prospech, pritom selektívne vyberá len skutočnosti, ktoré mu vyhovujú a ignoruje objektívne zistené skutočnosti v zmysle uvedeného znaleckého posudku, ktoré nesvedčia jeho účelovým tvrdeniam. Zároveň citovala výber z komunikácie medzi účastníkmi s tým, že tieto presným spôsobom odzrkadľujú výsledky znaleckého dokazovania, prezentácie osobnosti manžela.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 65 a § 66 zák. č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len CMP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť.

8. Predmetom odvolacieho konania bolo odvolanie navrhovateľky proti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie jej návrh na určenie výživného na manželku zamietol a ktorým zároveň zrušil uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým bolo vydané neodkladné opatrenie manželovi o povinnosti prispievať na výživu navrhovateľky z dôvodu, že mal za to, že konanie navrhovateľky voči manželovi ako povinnému je v rozpore s dobrými mravmi.

9. Podľa § 71 ods. 1 Zákona o rodine manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliadne na starostlivosť o domácnosť.

10. Podľa § 75 ods. 1, 2 Zákona o rodine pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá z dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. Výživné nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi; to neplatí, ak ide o výživné pre maloleté dieťa.

11. Citované zákonné ustanovenie § 71 ods. 1 upravuje vyživovaciu povinnosť medzi manželmi, ktorá vzniká uzavretím manželstva a trvá do jeho zániku, bez ohľadu na to, či manželia spolu žijú alebo nie, pričom sa vyžaduje ich rovnaká životná úroveň. Znenie zákona predpokladá, že manželia si budú plniť vyživovaciu povinnosť dobrovoľne, keď jej úprava súdnym rozhodnutím prichádza do úvahy len vtedy, ak druhý manžel vyživovaciu povinnosť neplní vôbec alebo nie v plnej miere, v dôsledku čoho vzniká rozdiel v životnej úrovni manželov. Inštitút manželstva okrem svojej právnej stránky je založený aj na určitých morálnych a etických pravidlách, ktorých dodržiavanie sa sleduje aj v rámci majetkových vzťahov súvisiacich s manželstvom. Práve z tohto dôvodu môže byť rozpor s dobrými mravmi zreteľnejší ako pri iných druhoch vyživovacej povinnosti. Manželstvo je právnym zväzkom, v ktorom manželia sú povinní žiť spolu, navzájom si pomáhať, rešpektovať sa, byť si verní, starať sa spoločne o deti a podľa

schopností a možností a majetkových pomerov aj o uspokojovanie potrieb rodiny. Automaticky však neplatí záver o tom, že pri porušení niektorej z uvedených povinností zaniká vyživovacia povinnosť. Každé konkrétne porušenie povinnosti je potrebné posudzovať individuálne, vzhľadom na okolnosti daného prípadu.

12. Odvolací súd zdôrazňuje, že výživné podľa ust. § 75 ods. 2 Zákona o rodine nemožno priznať len v prípade, ak preto existujú dôvody na strane oprávnenej (v tomto prípade navrhovateľky) spočívajúce v takom jej správaní sa voči povinnému manželovi, ktoré spôsobí stratu práva priznať jej výživné. Dobré mravy sú nepísané pravidlá slušnosti, ľudskosti, tolerancie, poctivosti a dôvery, ktoré nie sú presne definované, ale sú všeobecne akceptovateľné v spoločnosti ako mravné princípy. Súd ich preto musí posudzovať konkrétne v každom individuálnom prípade ako konanie účastníkov v určitom čase a mieste.

13. Podľa názoru odvolacieho súdu konštatovanie porušenia dobrých mravov je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach, pretože kritériá na určenie porušenia dobrých mravov sú rozdielne v každej veci a odlišujú sa od prípadu k prípadu. Vyriešením takto vysoko individuálnej otázky sa ani nemôže vytvoriť ustálená rozhodovacia prax. Pri posúdení a hodnotení zákonom ustanovených východísk na určenie porušenia dobrých mravov postupujú totiž sudy vždy diferencovane v každom konkrétnom prípade a nezotrvávajú na určitých striktných hraniciach. V takto individualizovanom rámci zovšeobecnenie neprichádza do úvahy.

14. V zmysle ústavnej judikatúry dôvodom pre postup podľa § 75 Zákona o rodine nemôže byť akékoľvek nevhodné správanie sa navrhovateľky voči manželovi, ale len také nevhodné správanie, ktoré z hľadiska nazerania spoločenských vzťahov je úplne neprijateľné vo vzťahu medzi manželmi. Muselo by teda ísť o natoľko nevhodné a závadné správanie sa, kedy by navrhovateľka v určitom rozsahu, či s určitou intenzitou prejavovala neúctu manželovi, správala sa takým spôsobom, ktorý je plne spoločensky nezlučiteľný. V konaní by však muselo byť jednoznačne vylúčené, že negatívne správanie navrhovateľky nie je dôsledkom aj konania manžela. Tak ako už bolo uvedené, automaticky neplatí záver o tom, že pri porušení niektorej z povinností v zmysle § 18 Zákona o rodine zaniká vyživovacia povinnosť. Podľa konkrétnych okolností prichádzajú do úvahy prípady fyzického, psychického násillia, nevery a opustenia manžela. Žiadne takéto skutočnosti v konaní neboli zistené do odvolacieho konania ani v odvolacom konaní. Preto aplikácia ust. § 75 ods. 2 Zákona o rodine v súdnej veci neprichádza do úvahy, v konaní neboli zistené žiadne skutkové dôvody, pre ktoré by nebolo možné priznať navrhovateľke nárok na výživné pre rozpor s dobrými mravmi. V konaní nebol produkovaný žiaden dôkaz, že by navrhovateľka voči manželovi spáchala trestný čin, správala sa k nemu tak dehonestujúcim spôsobom, alebo by mu úmyselne spôsobila majetkovú resp. nemajetkovú ujmu. I keď vzťahy medzi účastníkmi sú vážne narušené, keď absentuje komunikácia medzi nimi, nie je naplnený skutkový dôvod pre nepriznanie nároku navrhovateľke na výživné voči manželovi.

15. V prejednávanej veci nie je sporné, že medzi účastníkmi došlo za trvania ich manželstva k vážnemu narušeniu vzťahov, pričom rozpory medzi nimi a evidentnú vzájomnú neznášanlivosť sa účastníkom doposiaľ nepodarilo urovnať. Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že negatívne emócie a správanie účastníkov je vzájomné, z ktorého dôvodu nie je možné výlučne tvrdené správanie sa navrhovateľky voči manželovi hodnotiť ako správanie v rozpore s dobrými mravmi. Za dobré mravy je nevyhnutné považovať úctu k zásadám rodinného a manželského spolužitia a rešpektovanie manželského spolužitia s ohľadom na jeho princípy zakotvené v Zákone o rodine a za rozpor s dobrými mravmi potom následne nedodržanie tejto úcty ako i správanie a konanie, ktoré je v príkrom rozpore s touto úctou a princípmi upravujúcimi manželské spolužitie.

16. Faktom je, že medzi účastníkmi dochádza k závažným nezhodám, ktoré každý vníma zo svojho pohľadu, ktoré i napokon vyústili do situácie, že navrhovateľka s maloletým opustili spoločnú domácnosť. Nemôže ísť na ťarchu navrhovateľky skutočnosť, že sa zo spoločnej domácnosti odsťahovala a rozhodla sa bývať s maloletým dieťaťom u svojich rodičov, a to práve z dôvodu, že vzťahy medzi navrhovateľkou a manželom sú značne narušené. V konaní nebolo preukázané, že by sa navrhovateľka prestala starať o domácnosť, že by požívala alkohol, nestarala sa o maloleté dieťa, za ktorej situácie by súd nemusel zaviazat' druhého manžela k plneniu si vyživovacej povinnosti. Navrhovateľka sa o maloletého riadne stará, voči jej starostlivosti neboli vznesené námietky. V konaní nebolo sporné, že o dieťa je zo strany matky náležite postarané, nebolo zistené, že by navrhovateľka jeho výživu či výchovu

zanedbávala. Zo strany navrhovateľky došlo k opusteniu spoločnej domácnosti, keď navrhovateľka pociťovala správanie manžela za také, že ju manžel neuznával, podceňoval, o čom predkladala ich vzájomnú komunikáciu. Mala za to, že takéto správanie sa manžela vo vzťahu k navrhovateľke ju viedlo k opusteniu spoločnej domácnosti pre nevládanie situácie v spoločnej domácnosti. Práve pre skutočnosť, pre ktoré navrhovateľka nevládala situáciu v spoločnej domácnosti s manželom a spolu s maloletým dieťaťom odišla bývať ku svojim rodičom, nemôže byť posudzovaná ako rozpor s dobrými mravmi a je práve dôvodom na podanie žaloby na priznanie manželského výživného. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu nezávažil, či navrhovateľka si nenesie traumu práve z narušenia vzťahov s manželom, ktorá má za následok práve negatívne emócie voči manželovi.

17. Pokiaľ súd prvej inštancie ako dôvod pre nepriznanie výživného pre rozpor s dobrými mravmi zohľadňoval skutočnosť tvrdenu manželom, že mu navrhovateľka bráni v styku s maloletým, neumožňuje mu starostlivosť o maloleté dieťa, odvolací súd konštatuje, že uvedené je pri vyživovacej povinnosti manželov bez právneho významu a nemôže mať dopad na vyživovaciu povinnosť manželov. Uvedené skutočnosti môžu byť predmetom dokazovania len v konaní o úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom, kde súd vykonáva v tomto smere náležité dokazovanie a ich porušenie je možné riešiť len zákonnými prostriedkami. Tvrdenie manžela, že priznanie manželského výživného navrhovateľke by bolo v rozpore s dobrými mravmi z dôvodu, že mu bráni v styku s maloletým dieťaťom neznamená samo o sebe rozpor s dobrými mravmi.

18. Prvoinštančný súd pri posudzovaní otázky, či požiadavka navrhovateľky na výživné voči manželovi nie je v rozpore s dobrými mravmi, nesprávne posudzoval aj otázku sumy, ktorú navrhovateľka mala vrátiť svojim rodičom, nakoľko tieto skutočnosti je potrebné posúdiť len z hľadiska meritórneho posudzovania samotného nároku o priznanie výšky požadovaného výživného. Odvolací súd je pritom toho názoru, že nakladanie s premetom svojho vlastníctva (nebolo tvrdené, že sa o vlastníctvo navrhovateľky predmetnej sumy nejednalo) je základným oprávnením vlastníka (§ 123 Obč. zákonníka) a preto bez ďalšieho nemôže byť výkon tohto práva považovaný za konanie v rozpore s dobrými mravmi.

19. Vyhodnotiac vykonané dokazovanie odvolací súd ustálil, že nebolo preukázané, že by navrhovateľka sa voči manželovi správala v rozpore s pravidlami slušnosti a občianskeho spolužitia. S prihliadnutím na všetky okolnosti, ktoré v súdnom konaní vyšli najavo, možno konštatovať, že správanie navrhovateľky nie je v rozpore so všeobecne uznávanými pravidlami spolužitia, a preto mu nie je možné priznať právo na súdnu ochranu. Je nesporné, že vzťahy medzi účastníkmi sú narušené, čo vyústilo do podania návrhu na rozvod manželstva. K neurčeniu vyživovacej povinnosti zo strany manžela pre navrhovateľku z dôvodu rozporu s dobrými mravmi možno pristúpiť len skutočne v mimoriadnych prípadoch preukázaného protiprávneho konania navrhovateľky voči manželovi. Pritom nemusí ísť o konanie, ktoré je sankcionované podľa príslušných ustanovení Trestného zákona, avšak intenzita tohto konania musí byť spoločensky a ľudsky odsúdenia hodná. O takýto prípad sa v prejednávanej veci u navrhovateľky nejedná ani z dôvodu, pokiaľ mala navrhovateľka manžela verbálne urážať, nadávať mu do chudákov, žobrákov... nemožno ponechať bez povšimnutia, že uvedené sa udialo pred viac ako 2 rokmi, následne k takému správaniu prestalo dochádzať, nakoľko sa účastníci pri vzájomných kontaktoch nahrávali. Avšak uvedené konanie, vyjadrovanie sa navrhovateľky, nemožno vyhodnotiť tak, že by naplňalo intenzitu, ktorá by mohla spôsobiť stratu práva priznať výživné.

20. Po preskúmaní veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie neposúdil vec v zmysle vyššie uvedených záverov.

21. Pokiaľ ide o rozsah vyživovacej povinnosti, odvolací súd ďalej zdôrazňuje, že rozsah vyživovacej povinnosti manželov je spolu s výživným dieťaťa najvyšší. Týka sa všetkých potrebných osobných potrieb, t.j. predovšetkým stravy, ošatenia, bývania, kultúrneho vyžitia a východiskom je v zásade rovnaká životná úroveň manželov. Pojem „v zásade“ rovnaká životná úroveň obidvoch manželov znamená, že nejde o mechanickú rovnosť v majetkovej oblasti v zmysle rovnakého množstva peňazí. Súd je pri rozhodovaní povinný vziať do úvahy osobitosti vyplývajúce z osobných, pracovných, zdravotných a iných špecifik týkajúcich sa jednotlivých manželov. Rozdielne potreby a náklady môžu vyplývať aj zo zdravotného stavu, stravovania, ošatenia, spôsobu života a podobne. Uvedené ustanovenie bude naplnené, pokiaľ manželia budú mať približne rovnakú možnosť zabezpečiť si svoje základné potreby s prihliadnutím na uvedené osobitosti. Zákon tiež súdu ukladá povinnosť

obligatórne prihliadať na starostlivosť o domácnosť, pričom už nehovorí o spoločnej domácnosti, na základe čoho možno hodnotiť aj prípady oddeleného žitia v prípade starostlivosti o dieťa.

22. Súd musí dôkladne poznať životnú úroveň oboch manželov, aby dokázal zhodnotiť ich rozdielnosť, najmä ich osobné, príjmové a majetkové pomery a výdavky a pred konečným rozhodnutím vo veci tak bude musieť vykonať nielen rozsiahle dokazovanie, ale i právne vyhodnotenie na zodpovedanie vyššie uvedených parciálnych otázok, z čoho vyplýva, že súdne konanie si vyžiada nemálo času ako i úkonov zo strany súdu i účastníkov, ktorí sú zastúpení advokátmi. Zo strany účastníkov je preto rozumné zvážiť, či skutočne ani za pomoci svojich advokátov nedokážu dospieť k vzájomnej dohode a k ukončeniu predmetného sporu mimosúdne.

23. Odvolací súd zdôrazňuje, že predmetné konanie je mimosporovým konaním upraveným v § 154 a § 157 Civilného mimosporového poriadku, ktoré je typické dominanciou princípu oficiality a princípu materiálnej pravdy. Tieto vyžadujú od súdu, aby zistil skutočný stav veci a teda v rámci dokazovania sa nemôže spoliehať len na dôkaznú iniciatívu účastníkov konania, ale aplikuje vyšetrovací resp. vyhľadávací princíp civilného procesu. Preto je súd povinný vykonať aj iné dôkazy ako navrhli účastníci, ak je to potrebné na zistenie skutočného stavu veci.

24. Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

25. Po vrátení veci bude úlohou súdu prvej inštancie doplniť dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom na získanie dostatočného a spoľahlivého základu pre rozhodnutie vo veci, či už vykonaním dôkazov navrhnutých účastníkmi konania, vrátane dôkazov navrhnutých v odvolacom konaní, ako aj dôkazov získaných vlastným šetrením súdu. Povinnosťou súdu bude riadne sa zaoberať návrhmi, argumentmi a námietkami účastníkov, dať na ne jasnú odpoveď, aby bolo celkom zrejmé ako, z akých dôvodov a za akých dôkazov rozhodol, uviesť ustanovenia právnych predpisov, ktoré aplikuje a z ktorých vyvodzuje svoje právne závery. Pred novým rozhodnutím vo veci rozhodujúce skutočnosti vyhodnotí podľa zásad uvedených v § 191 ods. 1 CSP, pričom sa vysporiada so všetkými námietkami produkovanými účastníkmi a tiež uvedenými v odvolaní.

26. Záverom odvolací súd uvádza, že pokiaľ navrhovateľka namietala, že vo veci rozhodol nezaujatý sudca, odvolacia námietka nie je dôvodná.

27. Podľa § 49 ods. 1 CSP, sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní, možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

28. Podľa § 49 ods. 3 CSP okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci, alebo v jeho rozhodovacej činnosti, nie sú dôvodom na vylúčenie sudcu.

29. Inštitútom vylúčenia sudcu z prejednávania veci pre zaujatosť, sa v občianskom súdnom konaní garantuje základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Nestrannosť sa obyčajne definuje ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti) a straníckosti (nadšžania určitej procesnej strane). Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu, čo znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadšžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ súd má právomoc o takomto práve rozhodnúť (II. ÚS 71/97).

30. Obsahom základného práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom nie je však povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom tohto práva je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodnutia veci a rozhodnúť o tomto návrhu (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03).

31. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že existenciu zaujatosti sudcu možno vyvodiť len z jeho konkrétneho pomeru k sporu, k stranám alebo ich zástupcom, alebo k iným osobám zúčastneným na konaní. Sudca je totiž pri výkone svojej funkcie nezávislý a je povinný zákony a iné všeobecné právne predpisy vykladať podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhodovať nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietáhov, len na základe skutočností a v súlade so zákonom. Vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí, v ktorom je zákonným sudcom, je teda možné len v mimoriadnych prípadoch, za podmienok upravených citovaným ustanovením § 49 ods. 1 (príp. ods. 2) CSP, ktoré predpokladajú existenciu takých závažných skutočností, v dôsledku ktorých aj pri uplatňovaní zásady nezávislosti rozhodovania, by mohli vzniknúť pochybnosti o nezaujatosti sudcu. K takejto situácii môže dôjsť len vtedy, ak je evidentné, že vzťah sudcu k danej veci, ich účastníkom, alebo ich zástupcom, dosahuje takú intenzitu, že i napriek zákonom stanovenej povinnosti sudca nebude môcť, alebo nebude schopný nezávisle a nestranne rozhodnúť. Zákon teda zakladá vylúčenie sudcu na existencii určitého dôvodu vymedzeného takými konkrétne označenými a zistenými skutočnosťami, vo svetle ktorých sa javí sudcova nezaujatosť pochybnou. Vylučuje sa tým subjektívny pohľad na vylúčenie sudcu; na to, aby bol sudca vylúčený, nemôžu postačovať pochybnosti o možnej zaujatosti. Sudcov pomer k účastníkom, ich zástupcom, alebo osobám zúčastneným na konaní, môže byť založený predovšetkým na príbuzenskom, alebo jemu obdobnom vzťahu, ktorému na roveň môže v konkrétnom prípade stáť vzťah priateľský, či naopak zjavne nepriateľský. Do úvahy prichádza i vzťah ekonomickej závislosti. Uplatnená námietka zaujatosti pre pomer sudcu k veci musí byť v príčinnej súvislosti s predmetom daného konania. (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 76/1999 z 20. júla 1999).

32. U vec prejednávajúcej sudkyne súdu prvej inštancie, však v konkrétnostiach z tvrdení odvolateľky nevyplýva existencia príbuzenského, či jemu obdobného vzťahu, prípadne priateľského vzťahu, alebo vzťahu ekonomickej závislosti voči ktorémukoľvek účastníkovi konania, ktorý by objektívne bol vo svetle ust. § 49 CSP spôsobilý vec prejednávajúcu sudkyňu diskvalifikovať z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci z hľadiska pochybnosti o jej nezaujatosti, či už zo subjektívneho, alebo objektívneho hľadiska. Z obsahu spisu, či postupu súdu nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by v prospech tvrdení navrhovateľky nasvedčovali, jej tvrdenia sú výlučne subjektívneho charakteru, formulované spôsobom, ktorý nie je spôsobilý bez ďalšieho objektívu sudkyne spochybniť. Meradlom hodnotenia objektivity sudcu nemôže byť subjektívne hľadisko účastníka konania. Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že pokiaľ navrhovateľka spochybňuje objektívu sudkyne spôsobom, ktorý sa javí, že má pôvod v jej nespokojnosti s hodnotením dôkazov a následnom vydanom rozhodnutí, tak okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci, alebo v jeho rozhodovacej činnosti, nie sú dôvodom na vylúčenie sudcu (§ 49 ods. 3 CSP).

33. Posúdením namietaných skutočností tak odvolací súd dospel k záveru, že z hľadiska nich nedošlo k naplneniu uplatneného odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. c/ CSP.

34. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).